"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆତ୍ମାରୂପୀ ବ୍ୟାଟେରୀ ଚାର୍ଜ ହେବ, ଶକ୍ତି ମିଳିବ, ଆତ୍ମା ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଉପରେ ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦିଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ନେହ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ରହିଛି, ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ କ'ଣ ହୋଇଥିବ ?

ଉତ୍ତର:- (୧) ଯଦି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହ ଥିବ ତେବେ ବାବାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ତାଙ୍କୁ ନିହାଲ ଅର୍ଥାତ୍ କୃତାର୍ଥ କରିଦେବ । (୨) ସେମାନେ ପୂରା ପୂରା ନଷ୍ଟୋମୋହା ହୋଇଥିବେ । (୩) ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ବେହଦର ପିତାଙ୍କର ସ୍ନେହ ପସନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ସେମାନେ ଅନ୍ୟ କାହା ସ୍ନେହରେ ବାନ୍ଧି ହେବେ ନାହିଁ । (୪) ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଏହି ମିଥ୍ୟା ଦୁନିଆର ମିଥ୍ୟାବାଦି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ତୁଟିଯିବ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଏଭଳି ସ୍ନେହ ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହାକି ତାହା ଅବିନାଶୀ ହୋଇଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କର ପରସ୍ପର ସହିତ ବହୁତ ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବହୁତ ମନେ ପକାଉଥିବା ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କ ସ୍ନେହ ବର୍ତ୍ତମାନ ଥରେ ମାତ୍ର ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି । ବାବା, କେବଳ ଆପଣଙ୍କର ହିଁ ସ୍ନେହ ଦରକାର । ତୁମେ ମାତ ପିତା ..... ତୁମେ ହିଁ ସବୁ କିଛି, ଜଣଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ସ୍ନେହ ମିଳିଯାଉଛି । ତୁମର ଏହି ଆତ୍ମିକ ସ୍ନେହର ମହିମା ଅପରମ ଅପାର । ବାବା ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧାମର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଦୁଃଖଧାମରେ ଅଛ । ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତିରେ ଚିତ୍କାର କରୁଛନ୍ତି । କାହାର କେହି ମୁରବୀ ନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଭକ୍ତିର ମଧ୍ୟ ଅଧାକଳ୍ପ ସମୟ ରହିଛି ।

ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି ଯେ — ବାବା ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ନୁହଁନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ଜାଣିବାର କିଛି ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ସଂକଳ୍ପକୁ ପଢୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି ବିଦ୍ୟା ଶିଖିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ସେଭଳି କିଛି କଥା ନାହିଁ । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି, ବାବା ଏବଂ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଏହି ସାରା ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି । ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରରେ ପିଲାମାନେ କିଭଳି ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏଭଳି ନୁହେଁ ଯେ ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଅନ୍ତରର କଥା ଜାଣିଛନ୍ତି । ରାତିରେ ମଧ୍ୟ ଏକଥା ବୁଝାଇଥିଲି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଭିତରେ ବିକାର ବିଦ୍ୟମାନ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବହୁତ ଛି ଛି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ଫୁଲ ସମାନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହ ତୁମକୁ କଳ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି । ଯାହାକି ଅବିନାଶୀ ହୋଇଯାଉଛି । ସେଠାରେ ତୁମେ ପରସ୍ପର ବହୁତ ସ୍ନେହରେ ରହିବ । ଏବେ ତୁମେ ମୋହଜୀତ୍ ହେଉଛ । ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜ୍ୟକୁ ମୋହଜୀତ ରାଜା, ମୋହଜୀତ ରାଣୀ ଓ ମୋହଜୀତ ପ୍ରଜାଙ୍କ ରାଜ୍ୟ କୁହାଯିବ । ସେଠାରେ କେହି କେବେ କାନ୍ଦନ୍ତି ନାହିଁ । ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ନଥାଏ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଭାରତରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସମ୍ପତ୍ତି ଓ ଖୁସି ସବୁକିଛି ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ନାହିଁ, କାହିଁକି ନା ଏବେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖ ଭୋଗୁଛନ୍ତି, ପୁଣି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି ଆପଣ ଆସି ଦୟା କରନ୍ତୁ, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ । ଅବିନାଶୀ ପିତା ଦୟାର ସାଗର, କିନ୍ତୁ ରାବଣ ନିର୍ଦ୍ଦୟୀ ଓ ଦୁଃଖର ମାର୍ଗଦର୍ଶକ । ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଦୁଃଖର ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିଛନ୍ତି । କାମ ବିକାର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମଧୁର ସନ୍ତାନଗଣ କାମ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କର ତେବେ ଜଗତଜୀତ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଜଗତଜୀତ କୁହାଯିବ ନା । ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଭକ୍ତମାନେ ଯଦିଓ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଯେପରି କଣ୍ଢେଇ ଖେଳ । ଦେବୀମାନଙ୍କର ରଚନା କରି ଖୁବ ସୁସଜ୍ଜିତ କରି ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି ଓ ଭୋଗ ଆଦି ଲଗାଇଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଦେବୀମାନେ ତ କିଛି ଖାଇ ନଥା'ନ୍ତି । ସବୁକିଛି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଖାଇଥା'ନ୍ତି । ନିଜେ ରଚନା କରି ତା'ର ପାଳନା କରି ପୁଣି ବିନାଶ କରିଦେଇଥା'ନ୍ତି, ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏଭଳି କଥା ହୋଇନଥାଏ । ଏସବୁ ପ୍ରଥା ପରମ୍ପରା କଳିଯୁଗରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କର ପୂଜା କରୁଥିଲ, ଯାହାକୁ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଠିକ୍ ପୂଜା କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏହା ପରେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ବ୍ୟଭିଚାରୀ ପୂଜା । ବାବା ଶବ୍ଦ କହିବା ଦ୍ୱାରା ପରିବାରର ସ୍ନେହ ଅନୁଭୂତି ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ — ତୁମେ ମାତା-ପିତା, ତୁମର ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦାନ ରୂପକ କୃପା ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି ଯେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକରେ ଥିଲୁ । ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ସେଠାରୁ ଏଠାକୁ ଆସିଛୁ । ପ୍ରଥମେ ଆମେ ଦୈବୀ ଶରୀର ଧାରଣ କରିଥିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବତା ପଦବାଚ୍ୟ ଥିଲେ । ଏହା ପରେ କ୍ଷତ୍ରୀୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୁଦ୍ର ବର୍ଣ୍ଣରେ ଆସି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଭିନୟ କଲେ । ଏସବୁ କଥା ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ଜାଣିନଥିଲ । ଏବେ ବାବା ଆସି ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦେଲେ ଯେ — ମୁଁ ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଇଏ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ୮୪ ଜନ୍ମକୁ ଜାଣିନଥିଲେ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲ ବାବା ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦରର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହେଉଛନ୍ତି ନୂଆ ଦୁନିଆର

ପ୍ରଥମ ରାଜକୁମାର ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ନମ୍ବରରେ ରାଧା ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଅଳ୍ପ ବର୍ଷର ବ୍ୟବଧାନ ରହିଥାଏ । ସୃଷ୍ଟି ଆରମ୍ଭର ପ୍ରଥମରୁ ଆସୁଥିବାରୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଭଲ ପାଇଥାଆନ୍ତି, ଏହାଙ୍କୁ ହିଁ ଶ୍ୟାମ-ସୁନ୍ଦର କହୁଯାଉଛି । ସ୍ୱର୍ଗରେ ସମସ୍ତେ ସୁନ୍ଦର ହିଁ ଥିଲେ । ଏବେ ସେ ସ୍ୱର୍ଗ କାହିଁ ! ଚକ୍ରର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇ ସମୁଦ୍ର ତଳକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ଯେମିତି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଲଙ୍କା ଏବଂ ଦ୍ୱାରିକା ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟକୁ ଚାଲିଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଏମିତି ନୁହେଁ, ଏହି ଚକ୍ରର ପୁନାରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏହି ଚକ୍ରକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ମହାରାଜା ମହାରାଣୀ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ । ସେଠାରେ ପ୍ରଜାମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ମାଲିକ ବୋଲି ଭାବିଥା'ନ୍ତି । କହିବେ ଏହା ଆମର ରାଜ୍ୟ, ଭାରତବାସୀ କହିବେ ଆମର ରାଜ୍ୟ । 'ଭାରତ' ହିଁ ଯଥାର୍ଥ ନାମ, ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ନାମ ଭୁଲ । ବାସ୍ତବରେ ହେଉଛି ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ କିନ୍ତୁ ଧର୍ମ ଭ୍ରଷ୍ଟ, କର୍ମ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଥିବା କାରଣରୁ ନିଜକୁ ଦେବତା କହିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି । ନଚେତ୍ ବାବା କିପରି ଆସି ପୁନଃ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିବେ । ପୂର୍ବରୁ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏସବୁ କଥା ଜଣାନଥିଲା, ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ।

ଏଭଳି ମିଠା ବାବାଙ୍କୁ ତୁମେ ଭୁଲିଯାଉଛ । ବାବା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ମିଠା ଅଟନ୍ତି ନା । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତୁମକୁ ତ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖ ଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତ ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ । ତାଙ୍କରି ସ୍ମୃତିରେ ପ୍ରେମର ଅଶ୍ରୁ ବୁହାଇ କହିଥା'ନ୍ତି — ହେ ପ୍ରିୟତମ, କେବେ ଆସି ପ୍ରିୟତମାମାନଙ୍କ ସହ ମିଶିବେ । ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତିନୀ, ଭକ୍ତିନୀଙ୍କ ପତି ହେଲେ ଭଗବାନ । ଭଗବାନ ଆସି ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେଉଛନ୍ତି । ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଖେଳ । ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନକୁ କେହି ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହାକୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ଏବଂ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ବା ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ଏହା ଆତ୍ମାର ପିତା ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ସେ ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦେହଧାରୀମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ରଚୟତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ । ଏହି ଜ୍ଞାନ କେବଳ ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କ ନିକଟରେ ହିଁ ଥାଏ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନ-ଜ୍ଞାନେଶ୍ୱର କୁହାଯାଇଥାଏ । ଜ୍ଞାନ-ଜ୍ଞାନେଶ୍ୱର ତୁମକୁ ରାଜ-ରାଜେଶ୍ୱର କରିବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହାକୁ ରାଜଯୋଗ କୁହାଯାଇଥାଏ । ବାକି ସବୁ ହେଉଛି ହଠଯୋଗ । ହଠଯୋଗୀମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଚିତ୍ର ରହିଛି । ପରବର୍ତ୍ତି ସମୟରେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଆସି ହଠଯୋଗ ଶିଖାଇଥା'ନ୍ତି । ଲୋକସଂଖ୍ୟା ବହୁତ ବଢିଯିବା ପରେ ହଠଯୋଗ ଆଦି ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଇଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମୁଁ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସି ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛି । ସ୍ଥାପନା କାର୍ଯ୍ୟ ଏହିଠାରେ ହେଉଛି, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନୁହେଁ । ସତ୍ୟଯୁଗ ଆଦ୍ୟରୁ ରାଜତ୍ୱ ରହିଛି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ସ୍ଥାପନା ହୋଇଥିବ । କଳିଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ପୂଜାରୀ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ପୂଜ୍ୟ । ବାବା ପୂଜ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ରାବଣ ପୂଜାରୀ କରିଦେଇଥାଏ । ଏସବୁ ଜାଣିବା ଆବଶ୍ୟକ ନା । ଏହା ହେଉଛି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପାଠପଢା । ଏହି ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସେ ପରମପିତା, ପରମ ଶିକ୍ଷକ ଓ ପରମ ସଦଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ଆସି ନିଜେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ନିଜ ସାଥିରେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କର ସ୍ନେହ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ପରେ ଅନ୍ୟ କାହାର ସ୍ନେହ ଆକର୍ଷିତ କରିନଥାଏ । ଏହା ହେଉଛି ମିଥ୍ୟା ଭୂଖଣ୍ଡ । ମିଛ ମାୟା ମିଛ କାୟା.... ଭାରତ ଏବେ ମିଥ୍ୟା ଭୂଖଣ୍ଡ ହୋଇଯାଇଛି ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସତ୍ୟ ଭୂଖଣ୍ଡ ହେବ । ଭାରତ ଭୂମି କେବେ ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ ତୀର୍ଥ, ଯେଉଁଠାରେ ଅବିନାଶୀ ପିତା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଓ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରୁଛନ୍ତି । ଭାରତ ବହୁତ ବଡ ତୀର୍ଥ ସ୍ଥଳୀ, ଏହାର ମହିମା ଅପରମ ଅପାର କିନ୍ତୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ହିଁ ବୁଝିପାରିବ — ଭାରତ ହେଉଛି ବିଶ୍ୱର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ । ତାହା ହେଉଛି ମାୟାର ସପ୍ତାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଗୋଟିଏ । ବାବା ଜଣେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ସ୍ୱର୍ଗ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ । ତାହାକୁ ହିଁ ହେଭେନ ଓ ପାରାଡାଇଜ୍ କୁହାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବ ନାମ ହେଉଛି ସ୍ୱର୍ଗ, ଏହା ହେଉଛି ନର୍କ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ପୁରା ଚକ୍ର ପରିକ୍ରମା କରୁଛ । ଆମେ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ଉତ୍ଥାନ ଏବଂ ପତ୍ତନ କିପରି ହେଉଛି । ଗାୟନ ଅଛି ଚଢତି କଳା ତେରେ ଭାନେ ସର୍ବ କା ଭଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଭାରତର ଉତ୍ଥାନରେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ଉତ୍ଥାନ ନିହିତ । ଆରୋହଣ କଳା, ଅବରୋହଣ କଳା । ଆରୋହଣର କଳାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଛି । ଭାରତବାସୀ ହିଁ ବିଶ୍ୱରେ ସୁଖ ଶାନ୍ତି ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ସ୍ୱର୍ଗରେ ତ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ, ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ । ତାହାକୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ପୁଣି ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ । ତୁମେ ହେଉଛ ଆସ୍ତିକ, ସେମାନେ ହେଲେ ନାସ୍ତିକ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ତୁମର ମାୟା ସହ ଗୁପ୍ତରେ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଛି, ବାବା ଅଜ୍ଞାନ ରାତ୍ରୀରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଶିବରାତ୍ରୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶିବରାତ୍ରୀର ମଧ୍ୟ ଅର୍ଥ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତ୍ରୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଦିନ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ, ଏହା ହେଉଛି ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ, ତେବେ ଠିକ କେଉଁଟି ? ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ପୁରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସାଧାରଣ ବୃଦ୍ଧ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ଇଏ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପତିତ ହୋଇଯିବା ସମୟରେ ପତିତ ସୃଷ୍ଟି ଓ ପତିତ ରାଜ୍ୟରେ ଆସୁଛି । ପତିତ ଦୁନିଆରେ ଅନେକ ରାଜ୍ୟ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆରେ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ । ହିସାବ ରହିଛି ନା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ନବଧା ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଣ ବିସର୍ଜନ ପାଇଁ ଉଦ୍ୟତ ହୁଅନ୍ତି ତାଙ୍କର ମନକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ତା'ଦ୍ୱାରା କିଛି ବି ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇନଥାଏ । ତାହାକୁ ନବଧା ଭକ୍ତି

କୁହାଯାଇଥାଏ । ଯେବେଠାରୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କର୍ମକାଣ୍ଡ କଥା ପଢି-ପଢି ତଳକୁ ଖସି ଯାଇଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ବ୍ୟାସ ଭଗବାନ ଶାସ୍ତ୍ର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି, କ'ଣ କ'ଣ ବସି ଲେଖିଛନ୍ତି ? ଭକ୍ତି ଓ ଜ୍ଞାନର ରହସ୍ୟ ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝିଛ । ସିଢି ଚିତ୍ର ଓ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ ଚିତ୍ରରେ ଏସବୁ ରହସ୍ୟ ରହିଛି । ସେଥିରେ ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ସମସ୍ତେ ତ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉନାହାଁନ୍ତି । ଯିଏ ନାଟକର ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଆସିଥିବେ ସିଏ ହିଁ ପୁରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେବେ । ତୁମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି ତାହା ହିଁ ତୁମର ରୋଜଗାରର ପନ୍ଥା ହୋଇଯାଉଛି । ୨୧ ଜନ୍ମ କୌଣସି ଅପ୍ରାପ୍ତ ବସ୍ତୁ ରହିନଥାଏ, ଯାହାର ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ ତାହାକୁ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଇଥାଏ । ତା'ର ନାମ ହିଁ ପାରାଡାଇଜ୍ । ବାବା ସେହି ଦୁନିଆର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ତ କେବଳ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଜିନିଷ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବା ତୁମକୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିରନ୍ତର ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ସ୍ମରଣ କରି-କରି ସୁଖ ପାଅ, କଳହ କ୍ଳେଶ ଦୂର ହୋଇଯିବ । ଜୀବନମୁକ୍ତି ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ । ପବିତ୍ର ହେବାପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ବହୁତ ଜରୁରୀ । ମନମନାଭବ, ତେବେ ଅନ୍ତ ମତି ସୋ ଗତି ହୋଇଯିବ । ଗତି କୁହାଯାଏ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ । ସତଗତି ତ ଏହିଠାରେ ହୋଇଥାଏ । ସତଗତିର ବିପରିତ ହେଉଛି ଦୁର୍ଗତି । ଏବେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଗଲଣି । ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି । ବାବା ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ବାବା ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିବେ ନା । ଏଥିରେ ପ୍ରେରଣାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହିଭଳି ମନେ ପକାଇଲେ ଶକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ଯେପରି ବ୍ୟାଟେରୀ ଚାର୍ଜ ହୋଇଥାଏ ନା । ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ମୋଟର ସଦୃଶ । ଏହାର ବ୍ୟାଟେରୀ ଶକ୍ତିହୀନ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ବାବାଙ୍କର ସହ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପୁନଃ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ବ୍ୟାଟେରୀ ଚାର୍ଜ ହୋଇଯିବ । ବାବା ହିଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ବ୍ୟାଟେରୀ ଚାର୍ଜ କରିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ସବୁ ମଧୁର କଥା ବାବା ହିଁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେହି ଭକ୍ତିର ଶାସ୍ତ୍ର ତ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ପଢି ପଢି ଆସିଛ । ଏବେ ବାବା ସବୁ ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି — ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ । ମନେ ପକାଇବା ତୁମମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଏଥିରେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡିବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ପତିତ-ପାବନ ଏକ ବାବା, ପୁଣି ପାବନ ହୋଇ ସମସ୍ତେ ଘରକୁ ଫେରିଯିବେ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଏହା ହେଉଛି ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଏବଂ ସହଜ ଜ୍ଞାନ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପିତାଙ୍କ ସହିତ ନିଜର ବୁଦ୍ଧିର ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଯୋଡି ଆତ୍ମା ରୂପୀ ବ୍ୟାଟେରୀକୁ ଚାର୍ଜ କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାକୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ କେବେହେଲେ ସଂଶୟ ଆଣିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ପାଠପଢାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପଢି ନିଜ ଉପରେ ନିଜେ ହିଁ କୃପା କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ଭଳି ସ୍ନେହର ସାଗର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯେପରି ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ ସେହିପରି ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଅବିନାଶୀ ସଚ୍ଚା ସ୍ନେହ ରଖିବାକୁ ହେବ । ମୋହଜିତ୍ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ଦୃଢତାର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ମନ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଯଥା ସ୍ଥାନରେ ସ୍ଥିତ କରୁଥିବା ସହଜଯୋଗୀ ହୁଅ ।

ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ଯୋଗ ସମୟରେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ବସିବାରେ, ଚାଲିବାରେ, ସେବା କରିବାରେ ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ଦେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ନିଜର ମନ ଉପରେ ଯଦି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ନାହିଁ, ମନ ଶୃଙ୍ଖଳିତ ନୁହେଁ ତେବେ କିଛି ସମୟ ଭଲ ଭାବରେ ବସିଥା'ନ୍ତି ତା'ପରେ ହଲଚଲ୍ ହେବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥା'ନ୍ତି । କେତେବେଳେ ସ୍ଥିର ଭାବରେ ବସିଥା'ନ୍ତି, କେବେ ହଲଚଲ୍ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏକାଗ୍ରତାର ଶକ୍ତି ବା ଦୃଢତାର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ମନ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଏକରସ ସ୍ଥିତି ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ସମାନ ଅବସ୍ଥାର ଆସନ ଉପରେ ସ୍ଥିତ କରିଦିଅ ତେବେ ସହଜଯୋଗୀ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁ ସବୁ ଶକ୍ତି ଗୁଡିକ ତୁମ ନିକଟରେ ଅଛି ସେଗୁଡିକୁ ଆବଶ୍ୟକ ସମୟରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****